

KINTA KOLUMNA

ENCARA NECESSITEM SANTS LAICS

Cinquanta aniversari de la mort de Salvador Puig Antich, nom de guerra "Metge"

La canonització dels grans homes és el testimoni d'una concepció caduca de la història que ignora les lluites populars i col·lectives. La lluita del MIL (Movimento Ibérico de Liberación) se situa en la línia dels ideals revolucionaris, però els *popes* de la santa democràcia justifiquen la seva entronització com a lluitadors antifranquistes. Els actes múltiples que se celebren recordant Puig Antich, a l'antiga presó Model, a l'Ajuntament de Barcelona, actes programats per la Generalitat o els programes de televisió ens presenten el seu assassinat com un acte il·legítim, però l'emmarquen dins un fals humanisme.

Aquesta fórmula marca el vincle infrangible entre els episodis nacionals i la Cambra Funerària. Es tracta de posar-li i de reconèixer-lo com un heroi català antifranquista, i després com a un militant comunista-llibertari i internacionalista. I això és el que fa que els que critiquen les modalitats d'aquests actes santificadors o fins i tot la mateixa història del grup d'en Puig Antich creguin que la pàtria ha de ser agraïda amb els seus "grans homes", tot i que alhora s'esquerdi el seu llegat.

Des de 1974 Salvador Puig Antich va servir per mantenir la teatralitat i erigir el temple de la religió cívica. Des de la Transició, aquesta "església" laica ha servit de termòmetre de la memòria i cristal·litzat les posicions, tant de la dreta com de l'esquerra, al voltant de les víctimes. Entre els noms més polèmics hi ha un Oriol Solé, un Pons Llobet, un Santi Soler Amigó i l'imprescindible Salvador Puig Antich, el primer a entrar dins la memòria col·lectiva tot i que abans i en privat l'anomenin cafre mentre prenen cafè amb els amics.

van lloar les seves relíquies com les de Santa Eulàlia. Més tard el van recol·locar dins l'església democràtica aprofitant la mort dels mites nascuts sota el franquisme.

És evident que Salvador Puig Antich i el seu grup no va lluitar per aquesta Catalunya actual. Compte amb la confusió permanent dels grans discursos buits. Ell no va ser mort al garrot per figurar a la «lleï de memòria democràtica», o ser excusa de la fi dels drets successoris, o de la destrucció dels serveis públics... justificats per les polítiques neoliberals.

Mireu-vos les fotos que es van publicar a l'Espanya de l'època acusant-los d'atracadors. Cares joves, pàl·lides i sense afaitar, rostres sinistres. I molts noms d'aquí, de vegades impronunciables a Espanya: Puig Antich, Solé Sugranyes, Pons Llobet, Soler Amigó i ... identitats poc indígenes, enganxades a les parets: Gàngsters, comunistes, catalans, rojos espanyols. A l'època –fa 50 anys, el març del 1974– els serveis de propaganda franquista denunciaven aquests terroristes, membres de l'exèrcit del crim. És el que les cançons, els llibres o les obres teatrals, a partir del 1976 (després de la mort de Franco), anomenarien la torna de la torna.

Aquells joves eren comunistes, llibertaris, consellistes o situacionistes, sovint es consideraven internacionalistes de la regió espanyola. No eren com explica més d'un text, més o menys pamfletari, que els descriu com uns catalans o espanyols desorientats que de vegades cometien actes de terrorisme (el nom que el règim de Franco donava als que resistien). Sempre a sou dels estrangers, els eters enemics de l'Espanya Nacional, que els manaven i manipulaven. Els que executaven sempre eren estudiants pervertits-degenerats pel comunisme internacional convertits en delinqüents professionals. El franquisme (i ara també l'extrema dreta) tenia aquesta obsessió de l'estranger enemic de la pàtria, de l'estudiant i l'obrer aturats per ganduleria, l'encarnació, juntament amb el jueu, de l'anti-Espanya.

Va ser la policia franquista, la Brigada Especial Antiterrorista de la Brigada de Policia de Barcelona la que, després de detenir una part del grup, va muntar una trampa mal concebuda i mal organitzada que va conduir a la mort del policia. Ells van ser els responsables de la seva mort com també ho van ser de l'assassinat de Puig Antich, garrotat a la presó Model de Barcelona.

Digue'ls que continuïn lluitant!

50 ANYS D'IMPUNITAT
SALVADOR PUIG ANTICH
2-3-1974 2-3-2024

No gosaré parlar,
en l'alta matinada
i odiaré els vostres
ulls
fins el darrer moment,
i en la mort.
El company que em recordi
sabrà del dolor sinistre,
de les presons feixistes
i sabrà de les vostres
paraules
opressores i cruels

M'assassinareu al matí...
d'amagat però,
i temerosos,
perquè seabeu que el meu nom
no l'embolcallarà el silenci,
perquè seabeu que el meu somni
no l'ofegueu!
—Aquesta llibertat
que llavi a llavi,
passa a passa,
de mica en mica
us escappa el pas.

Enguany tothom vol descobrir coses no dites del seu passat, com també dels altres, els que també van lluitar amb ell. Dues vegades, o tres... ha estat necessari desconsagrar l'edifici dissenyat per aquells que no van moure ni un dit quan el van assassinar sota Franco, però